

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับอายุความการฟ้องคดีอาชญากรรม การฟ้องเงินและภาษีอากร ซึ่งผู้ศึกษาได้วิเคราะห์กรณีการกระทำผิดเกี่ยวกับเด็ก โดยการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ แก่เด็กรวมทั้งสิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของเด็กและทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งได้รับการรับรองตามรัฐธรรมนูญ ด้วยคำนี้ถึงสิทธิประโยชน์อันสูงสุดของเด็กเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องด้วยสาระสำคัญที่เกี่ยวกับวิธีการคุ้มครองการกระทำต่อเด็กในเรื่องของอายุความการฟ้องคดีอาชญากรรม การฟ้องเงินและภาษีอากรนั้นยังไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนไปกับสถานการณ์ปัจจุบัน เพื่อป้องกันมิให้เด็กตกเป็นเหยื่อในการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมาย และสมควรปรับปรุงแก้ไข กระบวนการเกี่ยวกับกฎหมายอาชญากรรม กฎหมายฟ้องเงิน กฎหมายภาษีอากร เพื่อสร้างความร่วมมือในการคุ้มครองเด็กให้กับหน่วยงานของรัฐอย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อให้เด็กได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 รวมถึงพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พุทธศักราช 2546 และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 (Convention on the Rights of the Child, 1989)

โดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้มีบทบัญญัติที่ให้ความสำคัญในการคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนไว้ในมาตรา 54 และมาตรา 258 ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้รัฐมีหน้าที่ในการดูแลจัดการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาในภาคบังคับที่มีคุณภาพ นอกจากนี้ยังมี พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พุทธศักราช 2546 และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 ที่ให้การรับรองคุ้มครองเด็กและเยาวชนเพื่อการได้รับประโยชน์สูงสุดในการคุ้มครองสิทธิ รัฐต้องดำเนินการในการให้ความคุ้มครองเด็กและเยาวชนในด้านของชีวิต ร่างกายและสภาพทางจิตใจที่จะไม่ถูกรบกวนโดยการไร้ความรุนแรงหรือการกระทำที่ผิดต่อกฎหมาย รวมถึงสิทธิในการได้รับการปกป้องจากสารอันตราย สารพิษ และสารเสพติดทุกชนิด โดยเฉพาะการแพร่กระจายของยาเสพติด ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญ

เนื่องจากปัจจุบันนี้ปัญหาการลักลอบจำหน่ายยาเสพติด ซึ่งเป็นอาชญากรรมร้ายแรงที่สร้างความเสียหายให้กับประเทศไทย โดยก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของยาเสพติดในด้านของการเสพและการจำหน่ายอย่างแพร่หลาย ในกลุ่มประชาชนทั่วไปและกลุ่มเด็กที่เป็นอนาคตของประเทศ อีกทั้ง ยังเป็นความผิดมูลฐานตั้งต้นนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมประเภทอื่นสืบเนื่องต่อไปอีก ทั้งยังเป็นเรื่องยากแก่การปราบปราม และติดตามจับกุมของเจ้าหน้าที่ ซึ่งประเทศไทยได้มีการยกเลิกกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด สารระเหย และการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ดังนี้ ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม พุทธศักราช 2564 พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 โดยการกำหนดบทลงโทษเกี่ยวกับความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปีไว้ในมาตราดังต่อไปนี้ กล่าวคือ มาตรา 145 วรรคสอง (3) ความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 แก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี มีโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงยี่สิบปี มีอายุความฟ้องคดี 20 ปี มาตรา 146 วรรคสอง (3) ความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 2 แก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี มีโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี มีอายุความฟ้องคดี 15 ปี และมาตรา 148 วรรคสอง (3) ความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 5 แก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี มีโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี มีอายุความฟ้องคดี 15 ปี ซึ่งกำหนดอายุความแต่ละคดีแตกต่างกัน อีกทั้งปัญหาการลักลอบจำหน่ายยาเสพติดยังเป็นหนึ่งในมูลฐานของความผิดฐานฟอกเงิน

นอกจากปัญหาการลักลอบจำหน่ายยาเสพติดอันเป็นหนึ่งในมูลฐานของความผิดฐานฟอกเงิน ซึ่งเป็นอาชญากรรมร้ายแรงที่สร้างความเสียหายให้กับประเทศไทย ปัญหากลุ่มอาชญากรรม การฟอกเงินคงเป็นภัยคุกคามกับเด็กให้ตกเป็นเหยื่อและสร้างความเสียหายกับประเทศไทย โดยกลุ่มอาชญากรรมเหล่านี้ได้รับผลประโยชน์ที่มีมูลค่ามหาศาลจากการประกอบอาชญากรรมจากการกระทำที่เป็นความผิดฐานฟอกเงิน อันเป็นอาชญากรรมที่สร้างความเสียหายทางด้านเศรษฐกิจและอนาคตของเด็ก ซึ่งประเทศไทยได้มีการกำหนดความผิดมูลฐานเกี่ยวกับคดียาเสพติด อันเป็นการกระทำที่เป็นความผิดฐานฟอกเงินไว้ในมาตรา 3 (1) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 10 เมษายน พุทธศักราช 2542 โดยได้มีการกำหนดบทลงโทษตามมาตรา 60 สำหรับผู้กระทำความผิดฐานฟอกเงินเกี่ยวกับคดียาเสพติด โดยมีโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี มีอายุความฟ้องคดี 15 ปี โดยพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้บัญญัติบทกำหนดโทษที่เป็นการกระทำความผิดต่อเด็กไว้เป็นการเฉพาะซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 ที่ไม่มีบทกำหนดโทษที่เป็นการกระทำความผิดต่อเด็กไว้เป็นการเฉพาะเช่นกัน

อีกทั้งตามพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 มีการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาแห่งประมวลรัษฎากรไว้ดังนี้ กล่าวคือ ตามมาตรา 37 การฟ้องคดีภาษีอากรในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรกรณีหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือถ้อยโก่ง มีโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี อายุความฟ้องคดีอาญา 10 ปี และมาตรา 37 ทวิ การฟ้องคดีภาษีอากรในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรกรณีไม่ยื่นรายการ มีโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี อายุความฟ้องคดีอาญา 5 ปี ซึ่งกำหนดอายุความแต่ละคดีแตกต่างกัน ทั้งยังไม่มี การบัญญัติหลักเกณฑ์และมาตรการทางกฎหมายโดยการแบ่งประเภทของการกระทำความผิดและการรับโทษของความผิดไว้ชัดเจนและครอบคลุมสำหรับผู้ที่มิเงินได้จากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญาเสพติดและการฟอกเงินในคดีภาษีอากรที่กระทำต่อเด็ก

จากการศึกษาที่มาและสภาพปัญหา แนวคิด หลักการ และทฤษฎี กฎหมายต่าง ๆ กล่าวคือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พุทธศักราช 2546 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 ประมวลกฎหมายอาชญาเสพติด พุทธศักราช 2564 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 และพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 ดังที่กล่าวมาในบทต่าง ๆ ก่อนหน้านี้ ผู้ศึกษาได้พบปัญหาดังต่อไปนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ ให้ใช้ประมวลกฎหมายอาชญาเสพติด พุทธศักราช 2564

การที่ประมวลกฎหมายอาชญาเสพติด พุทธศักราช 2564 มาตรา 145 วรรคสอง (3) ความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 แก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี มีกำหนดอายุความฟ้องคดี 20 ปี มาตรา 146 วรรคสอง (3) ความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 2 แก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี มีกำหนดอายุความฟ้องคดี 15 ปี และมาตรา 148 วรรคสอง (3) ความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 5 แก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี มีกำหนดอายุความฟ้องคดี 15 ปี มีการกำหนดอายุความแต่ละคดีซึ่งเป็นการกระทำแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดแตกต่างกัน อันเป็นการกระทำความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษแก่เด็กเช่นกันถือเป็นการกระทำความผิดที่ร้ายแรงควรมีการกำหนดบทลงโทษในอัตราที่สูงเท่ากันในทุกคดี

ประเด็นที่สอง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542

การที่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 มาตรา 60 มีการกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิดฐานฟอกเงินในคดีอาชญาเสพติด มีกำหนดอายุความฟ้องคดี 15 ปี โดยพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้บัญญัติบทกำหนดโทษที่เป็นการกระทำความผิดต่อเด็กไว้

เป็นการเฉพาะ เนื่องจากการกระทำความผิดดังกล่าวต่อเด็กถือเป็นการกระทำความผิดที่ร้ายแรงควรมีการ
 บัญญัติบทลงโทษในอัตราที่สูงไว้เป็นการเฉพาะในกรณีที่เป็นกระทำความผิดต่อเด็ก

ประเด็นที่สาม ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวล
 รัษฎากร พุทธศักราช 2481

การที่พระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 มีการ
 กำหนดความรับผิดทางอาญาแห่งประมวลรัษฎากรไว้ในมาตรา 37 การฟ้องคดีภาษีอากรใน
 ความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรกรณีหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จ
 หรือนื้อ โกง มีกำหนดอายุความฟ้องคดีอาญา 10 ปี และมาตรา 37 ทวิ การฟ้องคดีภาษีอากร
 ในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรกรณีไม่ยื่นรายการ มีกำหนดอายุความฟ้องคดีอาญา 5 ปีจาก
 การศึกษาปัญหาเกี่ยวกับอายุความฟ้องคดีอาญาภาษีอากรของผู้มีเงินได้ตามมาตรา 37 และ
 มาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ผู้ศึกษาได้พบปัญหาอยู่ 4 ประการ ดังนี้

ประการแรก ปัญหาเกี่ยวกับอายุความฟ้องคดีอาญาภาษีอากรของการฟ้องคดีภาษีอากร
 ในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรกรณีไม่ยื่นรายการมีอายุความฟ้องคดีอาญา 5 ปี ตามมาตรา 37 ทวิ
 แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบมาตรา 95 (4) และมาตรา 17 ประมวลกฎหมายอาญา ในการศึกษา
 พบว่าพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดกรณีของการ
 ประกอบอาชีพสุจริตและการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญาเสพติดและการฟอกเงิน เมื่อมีการยื่น
 แบบแสดงรายการภาษีและเสียภาษีอากรสำหรับเงินได้จากการประกอบอาชีพสุจริตแต่ไม่ยื่นแบบ
 แสดงรายการภาษีสำหรับเงินได้ซึ่งทำที่รับจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญาเสพติดและ
 การฟอกเงินกรณีที่ทำต่อเด็ก

ประการที่สอง ปัญหาอายุความฟ้องคดีอาญาภาษีอากรของการฟ้องคดีภาษีอากร
 ในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรกรณีหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จ
 หรือนื้อ โกงมีอายุความฟ้องคดีอาญา 10 ปี ตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบมาตรา 95 (3)
 และมาตรา 17 ประมวลกฎหมายอาญา ในการศึกษาพบว่าพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีการบัญญัติ
 บทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดกรณีของผู้ประกอบอาชีพสุจริตและการกระทำความผิด
 เกี่ยวกับคดีอาชญาเสพติดและการฟอกเงิน เมื่อมีการยื่นแบบแสดงรายการภาษีและเสียภาษีอากรสำหรับ
 เงินได้จากการประกอบอาชีพสุจริตและยื่นแบบแสดงรายการสำหรับเงินได้ซึ่งทำที่รับจากการ
 กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญาเสพติดและการฟอกเงินกรณีที่ทำต่อเด็กแต่หลีกเลี่ยงและพยายาม
 หลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือนื้อ โกง

ประการที่สาม ปัญหาอายุความฟ้องคดีอาญาภาษีอากรของการฟ้องคดีภาษีอากรใน
 ความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรกรณีไม่ยื่นรายการมีอายุความฟ้องคดีอาญา 5 ปี ตามมาตรา 37 ทวิ

แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบมาตรา 95(4) และมาตรา 17 ประมวลกฎหมายอาญา ในการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดกรณีของการไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีสำหรับเงินได้ซึ่งทำที่รับมาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมและการฟอกเงินกรณีที่ทำต่อเด็ก

ประการที่สี่ ปัญหาอายุความฟ้องคดีอาญาภาษีอากรของการฟ้องคดีอาญาในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรกรณีหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือนื้อโกงมีอายุความฟ้องคดีอาญา 10 ปี ตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบมาตรา 95 (3) และมาตรา 17 ประมวลกฎหมายอาญา ในการศึกษาพบว่าพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดกรณียื่นแบบแสดงรายการภาษีสำหรับเงินได้ซึ่งทำที่รับมาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมและการฟอกเงินกรณีที่ทำต่อเด็กแต่หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือนื้อโกง

จากปัญหาทั้งหมดที่กล่าวมานี้ พบว่ากำหนดอายุความในแต่ละคดีซึ่งเป็นการกระทำต่อเด็กนั้นแตกต่างกัน ทั้งยังไม่มีการบัญญัติหลักเกณฑ์และมาตรการทางกฎหมายโดยการแบ่งประเภทของการกระทำความผิดและการรับโทษของความผิดไว้ชัดเจนและครอบคลุมสำหรับผู้ที่มีเงินได้จากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมและการฟอกเงินในคดีอาญาที่กระทำต่อเด็ก อันถือเป็นความผิดที่ร้ายแรงควรมีการบัญญัติบทลงโทษในอัตราที่สูงไว้เป็นการเฉพาะในกรณีที่เป็นการกระทำความผิดต่อเด็กและควรมีการกำหนดบทลงโทษในอัตราที่สูงเท่ากันในทุกคดี

เมื่อพิจารณาในเรื่องการกำหนดโทษและการกำหนดความรับผิดของประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาและสาธารณรัฐฝรั่งเศสที่เป็นการบังคับใช้มาตรการเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากร พบว่ามีการกำหนดโทษและความรับผิดตามลักษณะและประเภทของความผิดทางอาญาที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ทั้งมีการกำหนดเงื่อนไขแห่งการเพิ่มโทษสำหรับกรณีที่เป็นการกระทำอันเป็นเหตุฉกรรจ์ ส่วนการบังคับใช้มาตรการเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรไทยนั้นมีการกำหนดโทษและความรับผิดไว้เพียงระดับเดียวโดยไม่มีการบัญญัติหลักเกณฑ์และมาตรการทางกฎหมายโดยการแบ่งประเภทของการกระทำความผิดและความรับผิดทางอาญาไว้อย่างชัดเจนและครอบคลุมเหมือนกับประมวลรัษฎากรของสหรัฐอเมริกาและไม่มีการกำหนดเงื่อนไขในเรื่องของเหตุแห่งการเพิ่มโทษสำหรับกรณีที่เป็นการกระทำอันเป็นเหตุฉกรรจ์ ดังเช่นประมวลรัษฎากรฝรั่งเศส

จากการศึกษาปัญหาเรื่องกำหนดอายุความการฟ้องคดีอาชญากรรม การฟอกเงิน และภาษีอากรกรณีที่เป็นการกระทำความผิดต่อเด็ก ผู้ศึกษามีความเห็นว่าการแก้ไขเพิ่มเติม

ประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 และพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 ทั้งสามฉบับที่กล่าวมานี้ให้มีบทกำหนดโทษที่มีอายุความสูงขึ้นและสอดคล้องกันทุกฉบับดังเช่นกฎหมายของสหรัฐอเมริกา และสาธารณรัฐฝรั่งเศส และให้มีการเพิ่มเติมบทบัญญัติที่เป็นบทกำหนดโทษสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวที่เป็นการกระทำต่อเด็กเป็นการเฉพาะในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 และพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 ซึ่งผู้ศึกษามีความเชื่อมั่นว่าเมื่อได้ทำการศึกษาอย่างถูกต้องแล้ว จะได้ผลการศึกษาที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหาระยะอายุความการฟอกดียาเสพติด การฟอกเงิน และภาษีอากรกรณีที่เป็นการกระทำความผิดต่อเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพในการดำเนินกระบวนการพิจารณาทางอาญาและการกำหนดโทษและความรับผิดชอบที่เหมาะสมกับลักษณะและประเภทของความผิด

5.2 ข้อเสนอแนะ

การศึกษานี้สืบเนื่องมาจากปัญหาของกลุ่มอาชญากรรมการฟอกเงินที่เป็นภัยคุกคามกับเด็กที่ตกเป็นเหยื่อและสร้างความเสียหายให้กับประเทศไทยตลอดถึงทุกประเทศทั่วโลกเป็นอย่างมาก ด้วยสถานการณ์ปัจจุบันโลกมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีจึงเป็นช่องทางให้แก่กลุ่มอาชญากรรมได้ใช้ประโยชน์จากความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีในการกระทำความผิดฐานฟอกเงิน โดยการใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่อปกปิดแหล่งที่มาของเงินที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายให้กลายเป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นผลประโยชน์ที่มีมูลค่ามหาศาลจากการประกอบอาชญากรรมซึ่งเป็นการสร้างความเสียหายอันเป็นอาชญากรรมที่สร้างความเสียหายทางด้านเศรษฐกิจและอนาคตของเด็ก นอกจากนี้ ปัญหาของกลุ่มอาชญากรรมการฟอกเงินยังเป็นภัยคุกคามและสร้างความเสียหายให้กับประเทศชาติแล้ว ปัญหาการลักลอบค้ายาเสพติดอันเป็นหนึ่งในมูลฐานของความผิดฐานฟอกเงินซึ่งเป็นอาชญากรรมร้ายแรงที่สร้างความเสียหายให้กับประเทศไทย โดยก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของยาเสพติดในด้านของการเสพและการจำหน่ายอย่างแพร่หลายในกลุ่มประชาชนทั่วไปและกลุ่มเด็กที่เป็นอนาคตของประเทศ อีกทั้ง ยังเป็นความผิดมูลฐานตั้งต้นนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมประเภทอื่นสืบเนื่องต่อไปอีก และอาชญากรรมเกี่ยวกับยาเสพติดยังเป็นอาชญากรรมที่สามารถพัฒนาไปสู่การเป็นองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติโดยการจำหน่าย ซื้อง่าย ด้วยการโอนเงินระหว่างประเทศซึ่งเป็นการฟอกเงินหรือทรัพย์สินที่องค์กรอาชญากรรมได้มาจากการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้เป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ชอบด้วยกฎหมาย

อย่างกว้างขวางในหลายประเทศจึงทำให้เป็นเรื่องยากแก่การปราบปรามและติดตามจับกุมของเจ้าหน้าที่

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับอายุความการฟ้องคดีอาญาเสพติด การฟอกเงินและภาษีอากร ซึ่งผู้ศึกษาได้วิเคราะห์กรณีการกระทำความผิดเกี่ยวกับเด็ก ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะตามประเด็นปัญหาว่า

1) ปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญาเสพติด พุทธศักราช 2564 ควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญาเสพติด พุทธศักราช 2564 ดังนี้ ว่า “ให้บัญญัติมาตรา 148/1 โดยให้รวมการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 ที่กระทำต่อเด็ก โดยเพิ่มอายุความเป็น 20 ปี”

2) ปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 ควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 ดังนี้ ว่า “ให้บัญญัติมาตรา 61 ทวิ ที่กระทำต่อเด็ก โดยเพิ่มอายุความเป็น 20 ปี”

3) ปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 ควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 ดังนี้ ว่า “ให้บัญญัติมาตรา 37 จัตวา ที่กระทำต่อเด็ก โดยเพิ่มอายุความเป็น 20 ปี”